



Иван Вазов

# Молитва в планината

Станах жив, бодър. Гледам: слънце  
на планина златеше връха.  
В букака тъмни чувам звънци;  
прохлада утрenna ми лъха.

На двора неми в тишината  
кристален чучур пей гръмливо;  
с антична скуфа на главата  
игумен крачи мълчаливо.

– Добрутро, отче Филотее!  
– Къде така – с божата воля?  
– В душата ми нещо сладко пее:  
отивам богу да се моля.

Отвън излязох, на посока,  
пустинята планинска фанак.  
Там, върху канара висока,  
един с природата останах.

И в божий храм неръкотворни,  
пред туй величье чародейно,  
пред тоя мир светлив, просторни –  
коленичих благоговейно.

И дълги, дълги там минути  
молих се, в вдъхновение нямом,  
слова дълбоки и нечути  
устата ми шептяха тамо.

И бога сещах, виждах ясно  
в небето, в слънцето заристо,  
във мирозданьето прекрасно,  
във всеки дъх, шум, шар и листо.

Навред той беше – вред изправен:  
в душа ми тъмна и в ефира,  
премъдър, вездесъщ и славен,  
разлян в живота на всемира.

И той ме чуйше – ази знаех –

и мойте болки, скръб, съмнение  
и сълзи, що в душа си таех,  
приимаше с благоволенъе.

Усетих неговата благод  
и мир в сърце си облекчено,  
изпитах чиста, светла драгод,  
като създање обновено.

Върнах се в двора тих и неми.  
Игуменът сърдит се види  
и каза ми: – От толкоз време  
отключих храма – де отиде?

Седем престола

**КРАЙ**

Източник: Словото  
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4731>]